

NEW YORK TIMES BESTSELLERITE AUTOR

SUSAN WIGGS

KUNINGANNA
KUTSEL

„TUDORITE ROOSI” TRILOOGIA 3. RAAMAT

Susan Wiggs
AT THE QUEEN'S SUMMONS
2009

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad Harlequin Enterprises II B. V./S.à.r.l.-le. Kaanekujundus pärineb Harlequin Enterprises II B. V./S.à.r.l.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud. See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Krista Saar

© 2009 by Susan Wiggs
Ajakohastatud esimesest väljaandest
DANCING ON AIR,
HarperCollins 1996
© 2010 Kirjastus ERSEN

® ja TM litsentseeritud kaubamärgid kuuluvad Harlequin Enterprises Limitedile. Kaubamärgid, mis on tähistatud märgiga ®, on registreeritud Eestis ja/või Siseturu Harmoniseerimise Ametis või mõnes muus riigis.

M10214610
ISBN 978-9949-12-968-3

Nüüd kõik raamatud meie veebipoest www.ersen.ee ja
e-raamatud www.ebooks.ee

*Pühendatud armastusega mu sõbrale,
mentorile ja kolleegile
Betty Traylor Gyenesile.*

TÄNUAVALDUSED

Eriline tänu:

Barbara Dawson Smithile, Betty Traylor Gyenesile ja Joyce Bellile kõigi ohtrate kriitika- ja toetustundide eest.

Paljudele GENie®Romance Exchange, õpetlaste, narride, unistajate ja tarkade naiste elektroonilise nõukogu liikmetele.

Kerry krahvkonna Bord Failtele, Iirimaa

Ja ülimalt abivalmis Trish Jensenile tema kotkasilmse korrektuurilugemise oskuse eest.

See kuldne kroon on nüüd kui sügav kaev,
kust kordamööda ammutab kaks pange.
Neist see, mis tühi, kõlgub õhus aina,
all teine, nähtamatu, täitub veega.
Ma olen pang, mis all täis pisaraid;
joon oma valu, et sind tõsta vaid.*

– William Shakespeare
„Kuningas Richard Teine”, IV vaatus, 1. stseen

* Georg Meri tõlge.

ESIMENE OSA

See kuldne kroon on nüüd kui sügav kaev,
kust kordamööda ammutab kaks pange.
Neist see, mis tühi, kõlgub õhus aina,
all teine, nähtamatu, täitub veega.
Ma olen pang, mis all täis pisaraid;
joon oma valu, et sind tõsta vaid.

– William Shakespeare
„Kuningas Richard Teine” (IV, 1)

Innisfalleni annaalidest

Vastavuses iidsete ja auväärsete traditsioonidega, võtan mina, Revelin Innisfallenilt, sulle kätte, et jutustada O'Donoghue klanni õilsat, õiglast ja sangarlikku ajalugu. Seda ülesannet on täitnud mu onu ja tema onu enne teda kuni aegadeni, mida ükski inimene ei mäleta.

Me oleme kõige pühama Püha Augustinuse ordu kanoonikud ja Jumala armust on meie kodu pöögimetsane järvesaar, mille nimi on Innisfallen.

Need, kes olid enne mind, täitsid leheküljed lugudega muinasjutulistest kangelastest, võimsatest lahingutest, ründeretkedest veisekarjadele ja ohtlikest seiklustest. Nüüd on O'Donoghue Móri roll langenud Aidanile ja minu töö on pidada tema sangaritegude kroonikat.

Kuid – andestagu kõrge Taevakuningas mu kohmakat sulge – ma ei tea, kust alustada. Sest Aidan O'Donoghue ei sarnane ühegi mehega, keda ma iganes olen tundnud, ja mitte iial pole ükski klannipealik pidanud silmitsi seisma nii suure katsumusega.

O'Donoghue Mór, inglastele tuntud kui lord Castleross, on kutsutud Londonisse naiskuninga poolt, kes nõudleb õigust meid

SUSAN WIGGS

valitseda. Ma imestan häbiväärse ebakristliku naudinguga, kas pärast pilguheitu Aidan O'Donoghuele ja tema kaaskonnale hakkab Tema Sassenach* Majesteet seda ametlikku kutset kahetsema.

– Revelin Innisfallenilt

* Sassenachi nimetust kasutasid iirlased ja šotlased inglaste kohta. Pärib gaeli sõnast „sasunnach” või iiri sõnast „sasanach”, mis tähendab saksi. (Tõlkija)

ÜKS

„Kui palju aadlikke on tarvis, et üht küünalt süüdata?” küsis naerev hääl.

Aidan O'Donoghue tõstis käe, et oma kaaskonda peatada. See inglase hääl huvitas teda. Rahvarohkel Londoni tänaval peatas ta isiklik, sajast eliitpalgasõdurist koosnev ihukaitse silmapilk oma eesmärgikindla marsi.

„Kui palju?” hüüdis keegi.

„Kolm!” tuli vastus St. Pauli kirikaia keskelt.

Aidan nügis oma hobuse edasi suurt kirikut ümbritsevale alale. Tema ümber kubises raamatumüüjate, kehvikute, trikimeistrite, kaupmeeste ja kelmide meri. Nüüd võis ta kirikutrepil vilksamisi näha rääkijat, kes sarnanes hullumeelse energia väikese välgu-noolega.

„Üks, et kutsuda teener, et talle sõimuvaling valada...” venitas tüdruk pilkavas purjusolekus, „... üks, et peksta teener oimetuks, üks, et töö vussi ajada, ja üks, et lükata süü prantslaste kaela.”

Tema kuulajad huilgasid pilkavalt. Siis hüüdis üks mees: „See teeb kokku neli, tüdruk!”

Aidan painutas jalgu, et jalustes püsti tõusta. *Jalused*. Kaks nädalat tagasi polnud ta kunagi niisuguseid riistapuid kasutanud, samuti mitte kangvaljaid. Võib-olla oli lõppude lõpuks sellest käigust Inglismaale mingit kasu. Ta saaks siiski hakkama ilma kõigi nende uhkete drapeeringuteta, millega lord Lumley peale oli käinud. Iiri maal olid hobused lihtsalt hobused, mitte aga satiini ja sulgedesse rõivastatud puped.

Jalustes püsti tõusnud, tabas ta teise vilksatuse tüdrukust: lõmmis kübar surutud pulstunud juustele, räpane naerev nägu, kalt-sudes rõivad.

„Noh,” ütles tüdruk vahelehuudjale, „ma ei öelnudki, et oskan kokku lugeda, juhul kui need pole vaskmündid, mida sa mulle viskad.”

Kavala ilmega mees liibuvates sukkpükstes tuli tema juurde trepile. „Ma jätan vaskmündid nende jaoks, kes mind lõbustavad.” Sõakalt libistas ta käsivarre tüdruku ümber ja tõmbas ta tihedalt enda vastu.

Tüdruk lõi pilkavas üllatuses kätega endale vastu põski. „Isand! Teie kubemeklapp meelitab mu edevust!”

Müntide kõlin rõhutas naerupuhangut. Paks mees tüdruku lähedal tõstis kolm leegitsevat tõrvikut üles. „Kuuepennine ütleb, et sa ei oska nendega žongleerida.”

„Üheksapennine ütleb, et oskan niisama kindlalt, kui kuninganna Elizabethi valge perse troonil istub,” hõikas tüdruk, püüdes tõrvikud osavalt kinni ja visates need liikuma.

Aidan juhtis hobuse veelgi lähemale. Tohtu suur firenze mära, kelle ta oli ristunud Graniaks, teenis mõned kurjad pilgud ja summutatud kirumise inimestelt, keda ta eest nügis, kuid keegi ei julgenud Aidaniga protesteerida. Kuigi londonlased ei võinud teada, et ta oli O'Donoghue Mór Rossi kastelist, näisid nad tunnetavat,

KUNINGANNA KUTSEL

et tema ja ta hobune pole paar, kellega kergemeelselt naljatada. Võib-olla oli põhjuseks hobuse hämmastav suurus, võib-olla ratsaniku silmade ohtlik külm sina, kuid kõige tõenäolisemalt reiele kinnitatud lühikese mõõga paljas tera.

Aidan jättis oma massiivse eskordi väljapoole kirikaeda voo-gama ja londonlasi hirmutades aega veetma. Kui ta tänavaveiderda-jale lähenes, žongleeris tüdruk parajasti tõrvikutega. Leegitsevad tulelondid moodustasid keerleva raami tema naervale tahmasele näole.

Ta oli veider tütarlaps, nähes välja, nagu oleks kokku õmmeldud ülejääkidest: suured silmad ja veelgi suurem suu, nöpsnina ja turris juuksed, mis sobisid poisile paremini. Ta kandis pihukuta särki, lotendavaid ruudulisi põlvpükse ja nii vanu saapaid, et need oleksid võinud olla eelmise sajandi reliktid.

Ent tema looja oli mingi nõrkuse ajal kinkinud talle kõige kenama ja osavama paari käsi, mida Aidan iganes oli näinud. Tõrvikud käisid üha ringi ja ringi ning kui ta veel üht nõudis, ühines see keerleva ringiga hõlpsasti. Ta andis neid ühest käest teise üha kiiremini ja kiiremini. Nüüd viskas suurekohuline mees talle läikiva punase õuna.

Tüdruk naeris ja ütles: „Eh, Dove, kas sa ei karda, et ma ahvatlen mehe patule?”

Tema kaaslane naeris. „Mulle meeldib, kui mu piigad on tehtud rohkemast kui kontidest ja halbadeist naljadest, Pippa-tüdruk.”

Tüdruk ei solvunud ja samal ajal kui Aidan vaikselt imelikku nime proovis, viskas keegi pöörlevasse segusse surnud kala.

Aidan võpatas, kuid Pippa-nimeline tüdruk võttis uue väljakutse käigu pealt vastu. „Näib, et olen kinni püüdnud ühe su sugulastest, Mort,” ütles ta mehele, kes oli kala visanud.